

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **P. T. D.**

zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie, IČO 00007064, Policie ČR**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 29. 12. 2025, č.j. CPR-39187-3/ČJ-2025-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 10. 2025, č. j. KRPE97730-30/ČJ-2025-170022-SV, jímž bylo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon č. 326/1999 Sb.“), uloženo žalobci správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně byla tímto rozhodnutím stanovena doba k vycestování z území EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme. Důvodem uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států od 25. 11. 2022 do 2. 10. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, čímž naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. a ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. naplnil tím, že pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států od přesně neurčeného data bez cestovního dokladu, jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

2. Žalobce vymezil v žalobě v podstatě dva žalobní body. V první žalobním bodu (část III. písm. a) žaloby) namítl, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s tím, že žalobce sám, dobrovolně prostřednictvím právního zástupce sjednal termín na cizinecké policii a plně spolupracoval se správním orgánem a že uložení správního vyhoštění je nepřiměřené. Poukázal na údajně jiný případ, kdy bylo uloženo správní vyhoštění pouze na dobu 6 měsíců, nikoliv tři let. Žalovaná přičetla „nepochopitelně“ k tíži, že žalobce zůstává po dobu odvolacího řízení na území České republiky a nevystěhoval a že chce být přítomen do doby pravomocného rozhodnutí. V druhém žalobním bodu (část III. písm. b) žaloby) žalobce namítl, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalobce citoval z judikatury NSS (rozsudky NSS ze dne 26. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37 a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34). Žalobce poté uvedl, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to že žalobce nepáchal na území České republiky žádnou trestnou činnost, pouze zde pobýval nelegálně, maximálně spolupracoval se správním orgánem.
3. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
6. Mezi účastníky nejsou sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
7. Žalobce se dne 2. 10. 2025 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a na výzvu k prokázání totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad, předložil pouze fotokopii cestovního dokladu Vietnamu, uloženou v jeho mobilním telefonu a kopii rumunského dlouhodobého víza s platností od 19. 11. 2020 – 16. 12. 2021 s dobou pobytu na 90 dní. Provedeným šetřením v evidenci správního orgánu I. stupně nebylo zjištěno žádné platné vízum nebo oprávnění k pobytu, prostřednictvím rumunských orgánů bylo zjištěno, že žalobce byl držitelem rumunského povolení k pobytu s platností od 28. 12. 2021 do 24. 11. 2022. Žalobce v zahájeném správním řízení pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců do protokolu uvedl, že na území Evropské unie

přicestoval na základě rumunského dlouhodobého víza, když získal v Rumunsku dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, a protože pro něj nebyla v Rumunsku práce, tak přicestoval v roce 2023 do České republiky, kde pobýval do dne pobytové kontroly. Do České republiky přicestoval bez dokladů, ke své osobě uvedl, že je ženatý, má čtyři děti, všechny žijí ve Vietnamu, na území Evropské unie nemá žádné vazby ani blízké příbuzné, v České republice nic nevlastní a uvedl, že nemá žádné překážky k vycestování, má se kam vrátit, ve Vietnamu mu nehrozí žádný trest nebo nelidské zacházení. Správní orgán I. stupně poté dospěl k závěru, že žalobce ode dne 24. 11. 2022, kdy skončila platnost jeho dlouhodobého rumunského povolení k pobytu přestal splňovat podmínky stanovené článkem 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, tedy mít platné vízum nebo oprávnění k pobytu a následný pobyt žalobce na území členských států Evropské unie a smluvních států byl neoprávněný. Správní orgán I. stupně a žalovaný dospěli k závěru, že žalobce naplnil svým jednáním skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států od 25. 11. 2022 do 2. 10. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, přičemž skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu žalobce naplnil tím, že pobýval na území členských států Evropské unie a smluvních států, do dne pobytové kontroly dne 2. 10. 2025 od přesně nezjištěné doby, a to bez cestovního dokladu. Tímto protiprávním jednáním se žalobce dopustil porušení povinnosti stanovené ustanovením § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se dále zabývaly otázkou přiměřenosti stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a dalších států Evropské unie a smluvních států a žalovaný poté vypořádal odvolací námitky, které se v podstatě shodují s námitkami, uvedenými v žalobě, tj. týkajících se nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění, odůvodnění délky doby správního vyhoštění, námitky nepřezkoumatelnosti vztahující se k posouzení přiměřenosti dopadu do života cizince dle kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců.

8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, a to až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie a států vymezených v této části zákona o pobytu cizinců, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn a pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie a států uvedených v této části zákona o pobytu cizinců bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
9. Podle ust. § 103n zákona o pobytu cizinců cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
10. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí a žalobce to nezpochybnil ani v žalobě, zjištěným protiprávním jednáním se cizinec dopustil porušení povinnosti stanovené ve výše uvedeném ustanovení § 103n zákona o pobytu cizinců a byly tak dány důvody pro vydání žalovaného rozhodnutí, kterým bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl v žalobě dva žalobní body, v nichž v podstatě zopakoval námitky, které již uplatnil v řízení před správními orgány, a to v odvolání. K tomu krajský soud uvádí, že „není smyslem soudního přezkumu stále dokola a podrobně

opakovat již jednou vyřčené“, a proto bude v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2025-130, publikovaný pod. č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86). Zároveň je třeba konstatovat, že pokud žalobce zopakoval pouze odvolací námitky v žalobě, tak v podstatě tyto námitky míří proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž soud nemůže nahrazovat činnost odvolacího správního orgánu a opětovně tuto námitku posoudit, když se může zabývat námitkami, které míří proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který tyto námitky již vypořádal. Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit jen zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání, když žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74).

11. První žalobní bod obsahuje námitku, že uložení správního vyhoštění je „*naprosto nepřiměřené*“, že žalovaný přičetl k tíži žalobci, že žalobce zůstává po dobu odvolacího řízení na území České republiky a že chce být přítomen do doby pravomocného rozhodnutí. Jak k tomu žalovaný uvedl, žalobce věděl, že nemá žádné oprávnění k pobytu, ani cestovní doklad, a přesto do České republiky přicestoval s úmyslem zde pracovat, svou situaci nijak neřešil, a to po dobu téměř tří let a jeho následné dostavení se ke správnímu orgánu tak nelze vzhledem k vědomému jednání brát jako polehčující okolnost. Skutečnost, že žalobce nepáchal žádnou trestnou činnost není rozhodující, neboť se jedná o předpokládaný průběh pobytu na území České republiky a žalobce neprojevil žádnou snahu o nápravu, neoprávněný pobyt svým dobrovolným vycestováním neukončil. K tomu žalovaný dále uvedl, že „*pokud cizinec cestuje mimo území své domovské vlasti bez znalosti tamního jazyka, měl by být schopen zajistit podmínky, za kterých může na území České republiky pobývat, v opačném případě musí přijmout následky nerespektování právních předpisů.*“ Pokud se týče tvrzení žalobce, že v případě jiného klienta právního zástupce žalobce bylo uloženo správní vyhoštění pouze na dobu 6 měsíců nikoliv tří let, tak takové tvrzení žalobce nedoložil, a naopak žalovaný uvedl, že uložené vyhoštění se nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti přijímaného opatření. S těmito závěry žalovaného se krajský soud ztotožňuje, pokud by žalobce neúspěšně argumentoval odlišnou praxí správního orgánu v obdobných případech, tak by jí musel doložit, jeho tvrzení tak krajský soud považuje za účelové a v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného.
12. V případě druhého žalobního bodu se krajský soud neztotožňuje s námitkou žalobce týkající se údajné nepřezkoumatelnosti vztahující se k posouzení přiměřenosti dopadu do života žalobce. Oba správní orgány se v napadeném rozhodnutí podrobně zabývaly individuálním posouzením přiměřenosti vedle kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný k tomu uvedl, že „*Cizinec v protokolu uvedl, že napadeným rozhodnutím by došlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, zejména z ekonomického hlediska, neboť by se nemohl vrátit do České republiky a vydělávat peníze na dluhy (přestože jak tvrdí, za odvedenou práci v ČR žádné nedostával). Cizinec je zdravý, v produktivním věku, v současnosti nemá žádné rodinné vazby na území členských států Evropské unie, celá jeho rodina žije ve Vietnamu. V řízení neprokázal žádné okolnosti, které by odůvodňovaly závěr o nepřiměřenosti uloženého opatření. V České republice nemá žádné hlášené místo pobytu, bydlí u známých, kteří mu*

poskytují stravu a bydlení. Cizinec se rozhodl pobývat na území Evropské unie, a jeho povinností bylo dodržovat stanovené právní předpisy. Rumunské úřady mu za tímto účelem udělily pobytové oprávnění, jehož platnost nerespektoval, a svým vlastním jednáním se dostal do neoprávněného pobytu. Ekonomické důvody, které cizinec uvádí v souvislosti s náklady na cestu, nejsou důvodem, který by odůvodňoval porušení zákona, a jsou pouze vyústěním jeho vlastního rozhodnutí. Co se týče tvrzení o hrozbě ze strany věřitelů, takovému tvrzení nelze přisvědčit, neboť je ničím nepodložené. Cizinec v protokolu žádnou takovou hrozbu neuvedl a ani v odvolání nepředložil žádné konkrétní skutečnosti či důkazy, které by toto tvrzení podporovaly. Odvolací orgán proto uzavírá, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Od doby, kdy se o neoprávněném pobytu dozvěděl, neučinil jediný krok směřující k nápravě (vyjma vyhledání právních služeb) a přestože mu ve vycestování nic nebrání, bez jakéhokoli důvodu, který by odůvodňoval nezbytnost jeho pobytu, zůstává na území České republiky na základě vedeného řízení. Rovněž dokumenty v jeho rodném jazyce, které mu zaslala rodina, a které jsou potřebné k vyřízení nového cestovního dokladu, za celou dobu k jeho vyřízení nevyužil. V projednávaném případě tedy nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti přijímaného opatření.“ Krajský soud se s uvedenými závěry ztotožňuje, když navíc žalobce je ani v žalobě nezpochybil nějakou konkrétní námitkou o nepravdivosti těchto závěrů a ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že nelze dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, který by odůvodňoval uplatnění mírnějšího postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

13. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
14. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 4. března 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce